

Pál Péter

PHAIÁKOKTÓL HAZAFELÉ*Bence Lajosnak**I.*

Magasztos, titokzatos viharok,
mély sötét, hová hajónk rohan,
te vizes, kék padló és lágy,
fehér lámpafény,

s te tenger,
hol egykor acháj vitorlák
lobogtak s szemtől szemben
hidrákkal és megalodonokkal,
izzadtan, nyúttan és szétpattant
karokkal, a rekedt torok legutolsó
szusszanásnyi erejével
üzentek hadat az éjnek
hős hopliták,

itt most én állok.
Én vagyok, kinek lelkét
végigsimítja e csordultig telt
sűrű révület, arcomon a déli
nap nyoma villog vörösen,
és ernyedő végtagokkal dőlök
hátra a hatalmas hajó fedélzetének
rúdjai alatt, míg csengnek és
ringnak köröttem lágy, pihe
tündérek – a múlt hírvivői,
kik felfedik zefiri olajfák és
kék árnyék alatt türemkedő
mirtusok titkát.

A bánat e két kerítés
és árbo oldalán vet magának
ágyat,
és feledni kell, ölelni és
leróni önmagunk tartozását
az önsanyargató odüsszeuszi
tévelygés végállomásán.

Kip-kop, néha-néha benyit
hozzám egy-egy ősrégi sugallat,
a távoli szigeten kis falu csillog,
míg keresztül szelem, tengeri
paripán vágatom végig a
semmi közepét.

Nosza, a lég is megbékélt,
nem fojtasz többé, rám ragadt
daganat, örök fülledtség,
a szégyen és vereség bélyege,
amelyet mint Sámson próbáltam
széttépni mindenestül.

Semmi, üres, néma sötétség,
áldott magány.

Nyolc napja vagyok távol mindentől.
Az akták és könyvek szanaszét
hevernek feldúlt szobámban,
a ceruza tompa, a toll is kiürült.
Az udvaron most harmatcseppek
csusszannak végig a gazon,
mely tanyát vert anyám rózsái
közt és kígyózva telepszik a
karcolt, homokos betonra szüntelen.

II.

Jövök! Úton vagyok!
 Bár érzem, sejtem, hogy a virradat
 a kikötőben újra nyomasztva
 permetezi rám a vádat, a hallgatagságot,
 és a kirekesztettek jelbeszédével,
 tilosban járva, kővé dermedten
 ámulok majd, hogy én, kinek
 e világhoz fikarcnyi közöm, mi végre
 vonszolom a röhej homokzsákját?

És mikor csobbanok egy oázis hűsébe,
 mely megtisztít a tévhit szagától,
 lélekkel és lendülettel traktálva?

Phaiákok földjéről jövök.
 Azaz, valaha így hívhattál.
 Az ő tutajuk szellemét szórják a
 habzó hullámok fürtjei.
 A szélcsöndben, kis zugokban
 megpihen a vágy
 és hallgatok, csodálva szemlélek
 egy messzi fényt...

Ők azok, a phaiákok, Nauszikaa
 csábító illatába burkolózva,
 Poszeidónt dühítő szabad nép!
 Gyertek! Legyetek szívem révészei,
 nem bánom, ragadjatok magatokkal,
 megkötözve, bilincsbe verve,

és szálljunk, suhanjunk a holnapba,
 amely millió mérföldre innen
 egy zafirkék vidéken, páfrányok
 és ablakban díszelgő sivatagi
 rózsák közt zajlik majd
 az öröklét élvezetével,
 puha bőrrel, elalélva, pihenve.

Közétek való lennék, ostobák!
 Ne vessetek a mélybe, a sárba,
 hisz szárnyam iszapos ragacsban
 rúgástoktól széthasad, és zokogva
 ficáncolok a közönség előtt, e kérdések
 porondján, ami egyazon barbár kálváriák
 tüzes kopjáival és rabszolgák
 igáinak terhével...

Tán hírt is hoztam én.
 A kagyló majd megsúgja.
 Az óceán hangja.

Csak ne bántsatok, mert
 akár egy amfora, földre hullok,
 és a szilánkokon megvágjátok
 lábatokat s fájdalomtuktól
 földön fetrengve, kivérzitek
 a figyelmetlenség fekete epéjét,
 a szemrehányás nyálkáját,
 a nevetség nedvét.

Mindent!

Pannon Tükör, 2016/4.